

Mál nr. 106/2014
M og
V v/ ábyrgðartryggingar farsala og flutningsaðila R.

Líkamstjón sem M rekur til atviks um borð í bát 25. ágúst 2012.

Gögn.

1. Málskot móttakið 8.apríl 2014 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 30. apríl 2014 ásamt gögnum.

Málsatvik.

Í tjónstilkynningu M til V dags. 12. desember 2012 tilkynnti M um slys sem hún lýsir að hafi orðið við Vestmannaeyjar um kl. 14 þann 25. ágúst 2012. Af gögnum málsins má ráða að M hafi þá verið í skipulagðri sjóferð með fyrirtækinu R, þar sem siglt var á sérstökum skemmtibáti. M kveðst hafa fengið slæmt högg í bakið þegar bátnum, sem hún var í, var siglt hratt og þannig að hann skall harkalega niður með þeim afleiðingum að hún fékk umrætt högg. M leitaði til heimilislæknis vegna einkenna frá baki í byrjun október 2012. M var í kjölfarið vísað til meðferðar hjá sjúkráþjálfara fram á árið 2013.

M telur að R beri skaðabótaábyrgð vegna líkamstjóns sem hún rekur til umrædds atviks um borð í báti R. M vísar í þeim efnum til þess að Rannsóknarnefnd sjóslysa hafi í öðrum málum komist að þeirri niðurstöðu að um varhugaverðar siglingar hafi verið að ræða í sambærilegum ferðum R og hafi Rannsóknarnefndin mælt til endurskoðunar á búnaði bátanna og fyrirkomulagi við ferðir eins og þær sem M fór í. Ekki hafi verið brugðist við þessum ábendingum Rannsóknarnefndarinnar af hálfu R og séu með þeim komnar fram yfirgnæfandi líkur á því að M lýsi atburðum með réttum hætti og að bátnum sem hún var í hafi verið gáleysislega stjórnað. Einnig bendir M á að hún hafi staðfastlega borið um líkamstjón sitt frá því í október 2012, þegar hún leitaði fyrst til læknis vegna þessa og verði að leggja frásögn hennar til grundvallar til sönnunar um líkamstjónið.

V vísar til 4. mgr. 140. gr. siglingalaga nr. 34/1985, en þau lög gilda að nokkru um bótakröfu M, þar sem kemur fram að sá sem krefst bóta beri sönnunarbyrði um að tjónið hafi stafað af yfirsjónum eða vanrækslu farsala eða einhvers manns sem hann ber ábyrgð á, sbr. bótaregla sem fram kemur í 137.gr. sömu laga. V telur ekki sé sannað að M hafi hlotið áverka í umræddri ferð, hún hafi ekki tilkynnt um það til R auk þess sem hún leitaði ekki læknis fyrr en rúmum mánuði síðar. Þannig hafi hún ekki uppfyllt sönnunarbyrði sína og ósannað sé að líkamstjón hennar sé hægt að rekja til umræddrar ferðar.

Álit.

Þegar litið er til þeirra gagna sem liggja fyrir í málinu er ljóst að engin samtímagögn liggja fyrir um að M hafi hlotið líkamstjón í ferð sinni með R þann 25. ágúst 2012, en ekki virðist vera ágreiningur milli aðila um að hún hafi verið í umræddri ferð. Í 4. mgr. 140. gr. siglingalaga er tiltekið að sönnunarbyrði um ábyrgð farsala og flutningsaðila hvíli á þeim sem kröfu gerir um bætur. Þessi lagaregla er í takt við almennar sönnunarreglur skaðabótaréttarins. Ljóst er að M getur í fyrsta lagi ekki lagt fram skýr gögn um ætlað atvik þann 25. ágúst 2012, í öðru lagi leitaði hún ekki til læknis fyrr en rúmum mánuði eftir ætlað atvik og í þriðja lagi eru þau einkenni sem hún lýsir hjá læknum þess eðlis að þau geta komið til vegna ýmsa atvika. Að því sögðu telst ekki nægilega sannað að M hafi hlotið líkamstjón í ferð með R þann 25. ágúst 2012 og á hún því ekki rétt til greiðslu bóta úr ábyrgðartryggingu farsala og flutningsaðila hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu farsala og flutningsaðila hjá V.

Reykjavík 20. maí 2014.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.